

BIRŽELIS * 2001 * JUNE

VOL 52/NR. 6

E G L U T Ė

BIRŽELIS / JUNE / 2001 Vol. 52 / Nr. 6

TURINYS

- 1 TĖVO DIENAI, *Danutė Lipčiūtė*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 5 MANO TĖTIS, *Jonas Norkus*
- 5 SENELIS, *Aleksas Dabulskis*
- 7 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 11 VARLYTĖS GRIPAS, *Martynas Vainilaitis*
- 12 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 17 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 19 MŪSŲ KŪRYBA
- 29 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Rikardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

TÈVO DIENAI...

Danutė Lipčiūtė

*Esam sūnūs ir dukrytės,
Kartais geri, kartais ne,
Augam lyg darže gėlytės
Tavo meilės globoje.*

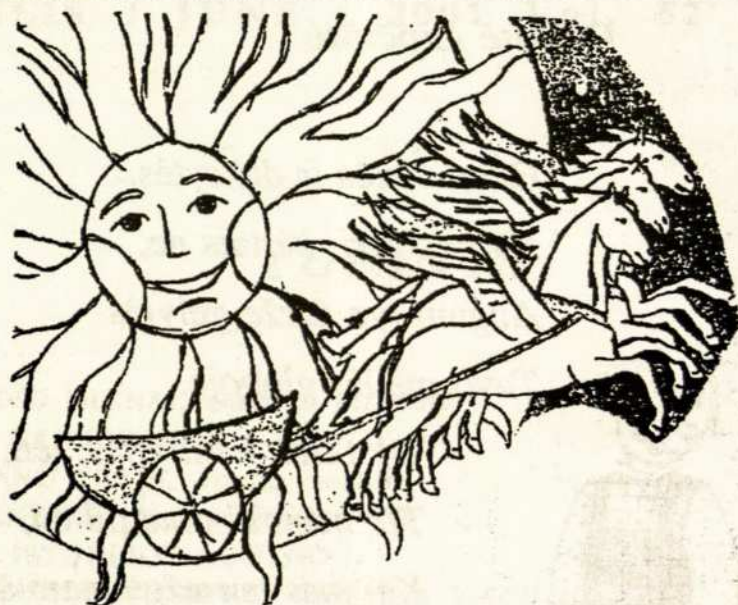
*Tik turėk kantrybės, tėti,
Tik nebarki mus piktai,
Kai mes tau užgaunam širdį...
Esam juk maži vaikai.*

*Jei ragučiai mūsų smailūs,
Jei ožiukai esam mes, –
Pamokyk kantriai, tėveli,
Tu paglostyk galveles.*

*Sužibės mūsų akelės,
Atsivers širdelės Tau,
Saulės pilnos bus dieneles
Ir namuose bus jaučiau.*

*Tad turėk kantrybės, tėte,
Mylime Tave labai,
Visad geri norim būti,
Sveikas būk... ilgai... ilgai!*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

JONINĖS

Joninės (jas dar vadina Rasos, Kupolių vardu) anksčiau buvo viena didžiausių kalendorinių švenčių. XIX a. pabaigoje ją imta švęsti birželio 24 d. Birželio 22 d. saulė pasiekia aukščiausią tašką ir tada naktis būna trumpiausia. Joninių išvakarėse kuriami laužai. Aplink laužą linksminasi jaunimas, šoka, dainuoja, šokinėja per ugnį. Svarbiausias Joninių momentas – paparčio žiedo ieškojimas. Paparčio žiedas pražysta vidurnaktį ir žydi tik trumpą akimirsnį. Jis pasirodo tik geriems žmonėms ir tik kartą gyvenime.

Saulė pas savo vyrą mėnulį Joninių rytą iš savo rūmų išvažiuoja trimis arkliais (Sidabro, Aukso ir Deimanto), o važiuodama šoka ratuose. Ir tikrai šoka. Netiki? Joninių rytą atsikelk dar prieš aušrą ir pats įsitikinsi.

PAPARČIO ŽIEDAS

Saulė švietė aukštai danguje, o dvi linksmos boružėlės ropinėjo didžiuliais paparčio lapais ir čiauškėjo:

— Ei, ar tu žinai, koks čia augalas? – staiga susidomėjo Vientaškė.

— Žinau. Tai papartis, – atsakė Dvitaškė.

— Ar čia tas pats papartis, kuris žydi Joninių naktį? – dar labiau susidomėjo Vienataškė.

— Na taip... – murmtelėjo Dvitaškė.

— Aš girdėjau, kad tas žiedas stebuklingas, – nenurimo boružėlė.

— O kas tau iš to? – niekaip nesuprato Dvitaškė.

— Nieko, man tik labai įdomu pažiūrėti, kaip atrodo stebuklingas paparčio žiedas, – svajingai nusiteikusi kalbėjo Vienataškė.

— O man, manai, neįdomu? – atsiliepė Dvitaškė. — Aš tik nežinau, kada bus Joninių naktis.

— Šianakt! Joninių naktis kaip tik šianakt! – į boružėlių pokalbį įsiterpė pats papartis.

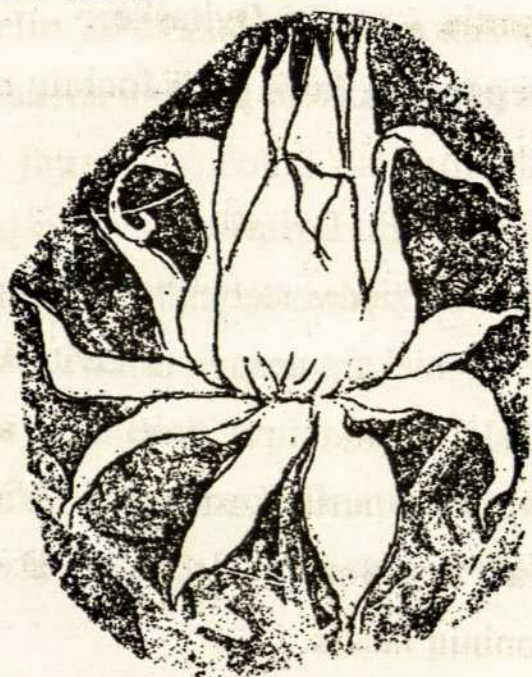
— Ir tu tikrai pražysi? – vos ne vienbalsiai paklausė sesės.

— Taip, bet mano žiedas žydės labai trumpai, todėl jums teks nemiegoti ir niekur iš čia nesitraukti, – geranoriškai paaikškino papartis.

Ir boružėlės niekur nuo jo nesitraukė. Atėjo naktis. Dangaus viduryje pakibo ryškus mėnulis, o aplink jį sutūpė žvaigždės. Miške šmėsčiojo paslaptingi šešėliai. Abi boružėlės nemirksėdamos stebėjo papartį. Tik staiga pačiame paparčio viduryje jos išvydo neapsakomo grožio šviesą, kuri raibuliavo, mirguliavo įvairiausiomis spalvomis. Iš nuostabos ir džiaugsmo boružės net apsikabino, o papartis tyliai sukuždėjo:

— Štai ir viskas...

Nuostabioji šviesa užgeso, o miške buvo girdėti balsai žmonių, kurie ieškojo paparčio žiedo.

MANO TĖTIS

Jonas Norkus

Kas gi čiuožti išmokino,
Ir su dviračiu riedėti?
Kas gi nuveda į kiną?
Kas gi kitas – mano tėtis!

Savo tėtį aš myliu –
Nemainyčiau ant kelių...
Tėtis mano ledų nuperka.
Tėtis meškerioti veža.

Žaisti einame į parką.
Dažome kartu garažą...
Patikėkite, vaikai:
Aš ir tėtis – du draugai!

Tėvo dienos proga, kurią šiais metais švenčiame
birželio 17 d. sveikiname Tėvelius ir Senelius,
linkėdami jiems sveikų ir šviesių dienų!

SENELIS

Aleksas Dabulskis

Saulės raudonas ugniakuras
Už tolimo miško blėsta.
Ateina senelis Vakaras
Į kaimą ir miestą.

Paėmęs žaislų krepšelį,
Kelauja jis į svečius.
Ir veda į pasakų šalį
Gerus vaikučius.

SENELIS

Senelis skaitė lietuvišką knygą. Atbėgo Vytukas ir paklausė:

— Seneli, kodėl tu tiek daug skaitai?

— Iš knygų aš daug ką sužinau ir išmokstu, – atsakė senelis.

— Tai ir aš skaitysiu, – pasakė Vytukas.

Jis nubėgo ir atsinešė „Eglutę“ – vaikų laikraštėlį. Vytukas atsisėdo šalia senelio ir vartė laikraštėlį.

— Skaityk, anūkėli. Garsiai man paskaityk. Aš pasiklausysiu, – paprašė senelis.

— Tai... kad aš nemoku lietuviškai skaityti, – pravirko Vytukas.

— Ar tu lankai šeštadieniais lietuvišką mokyklą? – paklausė senelis.

— Nelankau, – atsakė Vytukas.

— O kodėl? – vėl teiravosi senelis.

— Aš neturiu laiko. Šeštadieniais aš žiūriu televizijos programą. Man patinka juokdarys Bozo, šuo Pluto, gaigalas ir daug kitų juokingų dalykų.

Senelis labai nuliūdo ir pasakė:

— Man labai liūdna, Vytuk. Esi lietuviukas ir nenori lietuviškai mokytis. Nesusikalbėsime, kai užaugs, nes aš blogai kalbu angliškai. Bėk, anūkėli, namo ir pagalvok, ką turi padaryti, kad mane ir tėvelius pradžiugintum.

Vytukas susigėdo. Parbėgo namo ir pasakė tėveliams:

— Mamytė, tėtė, aš eisiu į lietuvišką mokyklą.

Kitą šeštadienį Vytukas pradėjo lankyti lituanistinę mokyklą.

Patarlė: Be mokslo, kaip be akių.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

BAISUSIS BIRŽELIS

Tiesiog sunku patikėti, kad gražiąsias birželio dienas, kada saulutė taip gražiai šviečia, galima vadinti baisiomis dienomis. Bet taip yra. 1940 m. birželio 15 d. į Lietuvą įsiveržė bolševikai ir užgrobė mūsų tėvynę. Tai buvo baisios dienos. Dar baisesnės birželio dienos atėjo 1941 metais, kada bolševikai suėmė daugybę lietuvių ir išvežė juos į Sibirą.

Užkalnuose vagonuose, be vandens, be maisto juos vežė į svetimus kraštus, kur jų laukė kalėjimas ir nepakeliami darbai. To baisaus birželio kančios ir dabar Lietuvoje tebevyksta.

Bolševikai nori užvaldyti visą pasaulį ir sunaikinti žmonių laisvę. Visur ir visados pasakokite visiems, kokie baisūs yra bolševikai.

LEMTINGOJI VASARA

Ėjo 1940 metų vasara.

Saulė dosniai žėrė savo spindulius ir žaliuojančius Lietuvos laukus. Žydėjo pievos, vilnijo vėjelyje javai. Niekas čia dar nepriminė kažkur toli, Vakaruose, griaudžiančio karo.

Bet ramu buvo tik gamtoje. Lietuvos žmonės jau ne vienas mėnuo vaikščiojo susirūpinę, prislėgti. Dar neseniai buvo pasibaigęs Sovietų

Sąjungos karas su Suomija. Nors didvyriška kova ir didvyriškomis aukomis suomiams pavyko apginti savo tėvynės laisvę, jie karo nelaimėjo, Sovietų Sąjunga atsiplėšė didelę dalį savo kaimynės teritorijos. Dabar, matyt, atėjo ir Lietuvos eilė. Sovietų Sąjunga ėmė kelti jai vis naujus reikalavimus, kaltinti prasimanytu sovietinių įgulų karių grobimu. Lietuvos vyriausybė, nenorėdama pyktis su didžiąja kaimyne, darė visokių nuolaidų, stengėsi jos reikalavimus patenkinti, bet viskas veltui – jos pasiaiškinimai atšokdavo kaip žirniai į sieną. Pagaliau birželio 14-osios naktį Maskva griežtai ir šiurkščiai pareikalavo pakeisti Lietuvos vyriausybę, įsileisti į Lietuvą papildomas sovietinės kariuomenės įgulas, net nenurodydama jų didumo. Ir dar paaikšino: ar Lietuva sutiks įvykdyti tuos reikalavimus, ar nesutiks, sovietinė kariuomenė vis tiek rytoj peržengs jos sieną.

Lietuvos vyriausybė visą naktį svarstė, ką daryti. Prezidentas A. Smetona, kai kurie ministrai svetimos kariuomenės įvedimą be Lietuvos vyriausybės sutikimo laikė užpuolimu ir siūlė ginklu priešintis užpuolikui. Bet kiti ministrai, su jais ir naujai paskirtas kariuomenės vadas generolas V. Vitkauskas, tam nepritarė, aiškindami, kad priešintis beprasmiška: vis tiek neįstengtų atsispirti didžiulei Raudonajai armijai. O kas žino, kokių aukų pareikalautų toks karas, kiek gyvybių jis nusineštų... Po ilgų ginčų pagaliau buvo nutarta Sovietų Sąjungos reikalavimus priimti. Panašioms reikalavimams pakluso ir Estijos bei Latvijos vyriausybės.

Birželio 15 d. po pietų į Lietuvą jau žlegėjo sovietiniai tankai, žygiavo pėstininkų kolonos, skrido lėktuvai. Prasidėjo Lietuvos okupacija. O ką tuo metu darė Lietuvos kariuomenė? Juk kiekvienas karys buvo prisiekęs ginti Tėvynę, net gyvybės už ją negailėti. Gal iš

tiesų jai apginti būtų užtekę to vienintelio žodžio, kaip rašė poetas J. Aistis, skaudžiai išgyvenęs Lietuvos laisvės netektį, – kariuomenės vado įsakymo priešintis, Lietuvos vyriausybės atsisakymo paklusti grobikams, kreipimosi pagalbos į pasaulio tautas.

Bet tas žodis kaip tik ir nebuvo ištartas. Kai kuriuose miestuose Raudonoji armija buvo sutikta net su gėlėmis, raudonomis vėliavomis... Lietuvos vyriausybė atsistatydino. Prezidentas Smetona suprato, kad, patekęs bolševikams į rankas, bus priverstas pasirašyti raštus, kad savo noru atsisako pareigų, pripažįsta naują valdžią, todėl pasitraukė į užsienį. Vyriausybei nutarus nesipriešinti, Lietuvos laikraščiai, radijas aiškino, jog papildomos Raudonosios armijos įgulos įvedamos į Lietuvą ne jai okupuoti, o „taikai šioje Europos dalyje palaikyti ir saugumui sustiprinti“, jog Lietuvos vyriausybė prašanti gyventojus „ramiai laikytis ir dirbti savo darbą...“

Žinoma, Lietuvos okupantams tai patiko, nes Sovietų Sąjunga kiek įmanydama stengėsi įtikinti pasaulio visuomenę, kad ji tik norinti apsaugoti Lietuvą nuo gresiančių pavojų. Daugelis žmonių tiek Lietuvoje, tiek kitose šalyse patikėjo tais veidmainiškais žodžiais ir Lietuvos okupacijai nesipriešino.

Toliau įvykiai klostėsi pagal klastingąjį Kremliaus sumanymą. Skubiai buvo sudaryta vadinamoji Liaudies vyriausybė, kurios dauguma narių buvo Maskvos statytiniai ir klusniai vykdė jos valią. Maskvos nurodymu paskubom buvo surengti rinkimai į vadinamąjį Liaudies seimą (liepos 14-15 d.). Tai buvo dar viena okupantų klasta, turėjusi tą patį tikslą: parodyti pasauliui, kad Lietuvos žmonės patys teisėtai išsirinko savo valdžią, kuri ir nutars, koku keliu turi toliau eiti Lietuva. Daugelis tą klastą suprato ir į rinkimus nėjo. Bet daugiau buvo

tokių, kuriems bolševikų laikraščių ir agitatorių skleidžiama apgaulė išaiškėjo žymiai vėliau ir kurie, suklaidinti ir įgąsdinti, balsavo už okupantų statytinius, nors dažniausiai ir turėjusius lietuviškas pavardes.

Jau pirmajame savo posėdyje Liaudies seimas paskelbė, kad Lietuvoje įvedama sovietinė santvarka, o Lietuva pavadinama socialistine tarybų respublika. Seimas nutarė prašyti TSRS Aukščiausiąją Tarybą „priimti Lietuvos Socialistinę Tarybų Respubliką į Sovietų Socialistinių Respublikų Sąjungą <...> sąjungine respublika". 1940 m. rugpjūčio 3 d. TSRS Aukščiausioji Taryba tą prašymą mieliai patenkino. Nepriklausomos Lietuvos valstybės nebeliko, ji tapo Sovietų imperijos dalimi. Lietuvos laisvės duobkasiai tada tikėjosi, jog palaidojo ją visiems laikams. Tą pačią dieną centrinė Kauno gatvė Laisvės alėja buvo pavadinta Stalino prospektu.

PAAIŠKINIMAI

Teritorija – žemė ir vandenys, priklausantys kuriai nors šaliai, valstybei.

Atsistatydinti – atsisakyti toliau eiti savo pareigas.

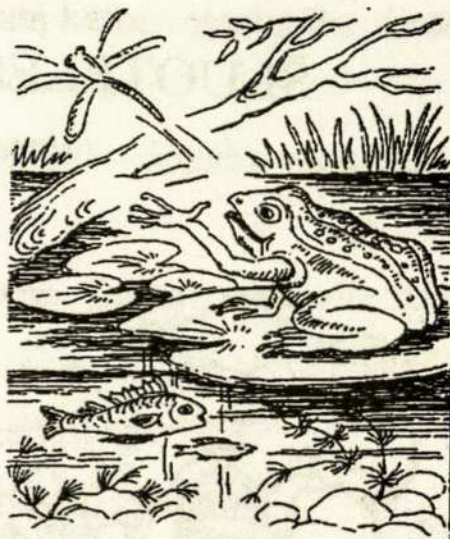
Kremlius – tvirtomis sienomis ir bokštais aptverta Maskvos dalis, kurioje nuo seno buvo Rusijos, vėliau Sovietų Sąjungos valdžios būstinė; perkeltine prasme – Sovietų Sąjungos vyriausybė.

Stalinas (tikroji pavardė Džugašvilis, Josifas Visarionovičius) – bolševikų partijos ir Sovietų valstybės vadovas. Jam valdant kalėjimuose, lageriuose, tremtyje buvo išnaikinta milijonai žmonių.

VARLYTĖS GRIPAS

Martynas Vainilaitis

Po šalnų pradėjo lyti.
Kurkė pievoje Varlytė.
Kurkė, maudėsi klane.
Ir neaišku, nežinia,
Nuo vandens ar nuo kurkimo
Ėmė, vargšė, ir užkimo.

Negirdėję tokio gando,
Visos varlės nusigando.
Susirinko pabaly,
Balto Dobilo pily,
Ir pasikvietė sumanią
Pievų Daktarę Kamanę.

Pievų Daktarė Kamanė
Daug žinojo, daug išmanė.
— Gulk, Varlyte, po lapu.
Susirgai žaliu gripu.
Dieną kitą pagulėsi...
Na, ir kurkti vėl galėsi!

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

ŠLUOTELĖS DRAMBLIAMS

Bronius Jauniškis

— Eitvidi, girdėjai, kad mūsų mieste yra dramblių?

— Sapnuoji. Iš kur jie čia? Žinai, kad dramblių pas mus nebūna. Jie gyvena Afrikoje, Indijoje. Kur karšta.

— O aš sakau, kad jie pas mus atkeliavo. Na, kaip tu nesupranti. Atvažiavo cirkas. Su drambliais. Nori pažiūrėti, kaip jie

atsistoja ant dviejų kojų ir vaikšto iškėlę aukštyrą straublius. Jie tokie dideli ir daug valgo. Senelė sužinojo, kad jie mėgsta mūsų liepų ir net šermukšnių lapus. Nuėjo į mišką prilaužti šakų. Bėgam ir mudu. Nunešim drambliams. Gal ir į cirką įsmuksim.

Eitvidis susimąstė, gal Vaidotas ir tiesą sako. Jeigu atvažiavo cirkas, tai ir dramblių gali būti. Dažnai rodo visokius plėšrius žvėris, net bangu. Būtų neblogai, jeigu pasisektų...

— Na, kaip? Nunešim drambliams šluotelį, – toliau gundė

Vaidotas. — Kai pašersime, papasakosime ir kitiems kiemo vaikams. Niekas nepatikės...

Eitvidis žino, kad Vaidotui pramušta galva tokiems dalykams. Kartą į klasę atsinešė dvi baltas peles, kitą kartą – papūgėlę, o namie augino laputę ir kelis pudelius.

— O kaip tu paduosi šluotelę drambliui? – pasidomėjo Eitvidis.

— Kažin ar juos išveda į lauką?

— Kaip?.. Surasim kokią skylę ir įlįsim. Einam, mes anksčiau už senelę šluotelių paruošim.

— O kokių medžių lapus drambliai ėda?..

— Nagi, sakiau, kad ėda liepų, net beržų, žilvyčių...

— Bėgam! – sutiko Eitvidis.

Berniukai pasiėmė mažą turistinį kirvuką, peilį, sėdo į autobusą ir nuvažiavo iki galinės stotelės užmiestyje. Netoli buvo miškas. Surado vėjo nulaužtą liepą. Nugenėjo šakas, surišo keletą šluotelių, paskui prilaužė šermukšnio, šaltalankio šakelių. Tegul drambliai paragauja visko, kas auga pas mus. Juk jie žolėdžiai.

Jau buvo sutemę, kai berniukai atėjo į aikštelę, kur buvo cirkas. Jie greitai peršoko neaukštą, rusvai dažytą tvorelę ir apsižvalgė. Aplink nieko nesimatė, tik viduje grojo tranki muzika, matyt, vyko programa. Užsiglaudė už didžiulio skroblo, išsitraukė iš kuprinių šluoteles. Beliko tik perbėgti aikštelę iki didžiulės, storais lynais ištemptos palapinės, bet nedrįso.

— Apsijuoskime šluotelėmis, atrodysime kaip krūmai, – pasiūlė išradingasis Vaidotas. — Tada neatkreipsime dėmesio.

Skubiai apsikaišiojo atsineštomis šluotelėmis. Per jas berniukų nesimatė. Pritūpę, beveik ropomis prislinko prie cirko palapinės. Kaip pralįsti į vidų? Paėjo pakraščiu ir surado truputį pravertas duris. Vaidotas stūmtelėjo jas ir įsmuko į vidų. Po kiek laiko iškišo galvą ir pamojo Eitvidui:

— Ko lauki, paskubėk. Atsargiai, čia šalia šunų gardas...

— Au-au-au... – ėmė loti šie, pajutę svetimus.

Berniukai prisiglaudė prie sienos, tarsi priaugo prie jos. Koridoriuke pasirodė artistas juodu fraku, veidą išsidažęs ryškiomis spalvomis, su cilinderiu ant galvos ir bizūnu rankoje.

— Ramiau, ramiau, greitai eisime į areną, – nepiktai barėsi ir glostė nerimstančius šunis.

Berniukai atsargiai nuslinko pasieniu. Šį kartą pataikė prie arklidės. Žirgai sutrypė kojomis, sužvengė žvalgydamiesi. Atskubėjęs kitas artistas ėmė raminti obolmušius...

— Ko nerimstate?! Jūsų pasirodymas baigtas. Netrukus išeisime į lauką, pasivaikščiosime. Pakentėkite...

— Aš bijau, sučiups mus... – sušnabždėjo Eitvidis. — Pamanys, kad mes vagiškai. Gausime bizūnų. Grįžtam.

— Nebijok, drąsiau. Turim pamatyti dramblius. Jie turi būti netoliese.

— Ka-ka-rie-kū! – nelauktai užgiedojo mažytis, riesta uodega gaidelis. Atsiliepė beždžionė, šokinėdama narve: — Uch!..

Žengė kelis žingsnius ir atsitrenkė į metalinį narvą, kuriame suriaumojo rainuotas žvėris. Vaidotas krūptelėjo, o Eitvidis nesavu

balsu suriko:

— Gelbėkit!..

Atskubėję sargai pamatė įsibrovėlius ir nustebę paklausė:

— Ką jūs čia darote?! Ko jums čia reikia?!

— Nieko... – teisinosi atsitokėjęs Vaidotas.

— Mes čia... Mes čia... – vebleno baimės apimtas Eitvidis.

— Matau, kad jūs čia. Matau!.. Bet ko? Norėjote patekti į cirką.

O kaip čia prasibrovėte?..

— Pro duris... Mes norėjome pašerti dramblius...

— Drambliai dabar arenoje, vaidina. O jūs drožkit atgal, kol direktorius nepamatė.

O čia kaip sykis pasirodė ir direktorius.

— Čia du berniukai norėjo patekti į areną, – paaiškino vienas.

— Negaliu išvaryti.

— Mes atnešėme drambliams šluotelių, – aiškino Vaidotas.

— Senelė sakė, kad jie labai mėgsta liepų lapus...

— Drambliai dabar scenoje. Padėkite į kampą šluoteles, – pasakė direktorius. — Bet ne. Jūs įdomiai, tiesiog imponantiškai atrodote, apsikaisę šluotelėmis, lyg kokie Afrikos indėnai. Drambliai tuoj baigs vaidinimą. Kai jie lenksis žiūrovams, jūs išbėgsite į areną ir paduosite drambliams savo dovanas. Tai bus graži pabaiga.

Ir direktorius nusivedė berniukus prie uždangos, pro kurios kraštą buvo matyti arena. Ratu aukštyn kylančiuose suoluose sėdėjo žiūrovai, o arenoje ant didelių trinkų sėdėjo drambliai ir siūbavo ilgus straublius. Jų oda raukšlėta, rausvai pilkos spalvos. Po kaklais

kadaravo skambantys varpeliai. Eitvidis dairėsi tai į savo draugą, tai į didžiulius pakylančius dramblius ir buvo pasiruošęs sprukti. Jis drebėjo iš baimės, vien pagalvojus, kaip reikės paduoti šluoteles tokiems milžiniškiems žvėrim.

Kai drambliai, kelis kartus nusilenkė žiūrovams, pasuko prie išėjimo, direktorius išvedė berniukus į šviesą. Jo pamokytas, Vaidotas greitai išsitraukė iš po juostos šluotelę ir pakišo vienam drambliui. Eitvidis – kitam. Kai suėdė visas šluoteles, drambliai gražiai palenkė straublius lyg virves sūpuoklėse.

— Sėskit ant straublių, sėskit drąsiau, – direktorius juos susodino.
— Nebijokit, jus išneš iš arenos. Jie draugiški.

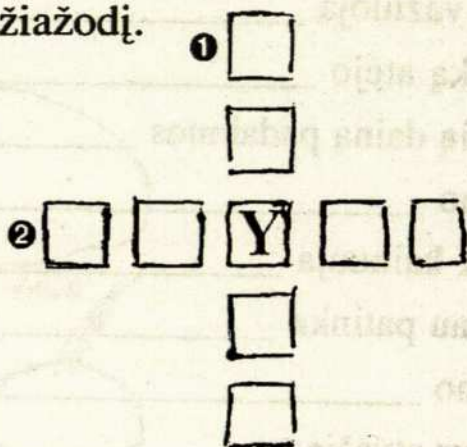
Berniukai atsisėdo, tvirtai įsitvėrė rankomis straublių, kuriuos drambliai siūbavo. Žiūrovai ėmė linksmiai ploti.

— Matai, mes dar ir artistais pabuvome, – pasakė Vaidotas savo bičiuliui išeinant iš cirko. — Būk drąsus ir apsukrus – daugiau laimėsi.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Įminkite abi mįsles. Išspręskite kryžiažodį.

Kažkas mėnesių pavadinimus surašė pagal abėcėlę. Atstatykite eilės tvarką. Surašykite mėnesių pavadinimus iš eilės.

BALANDIS

BIRŽELIS

GEGUŽĖ

GRUODIS

KOVAS

LAPKRITIS

LIEPA

RUGPJŪTIS

RUGSĖJIS

SAUSIS

SPALIS

VASARIS

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____
- 6) _____
- 7) _____
- 8) _____
- 9) _____
- 10) _____
- 11) _____
- 12) _____

Kur tinka, įrašykite duotus žodžius.

Pavyzdys: Kur važiuoja šitas traukinys?

Kur važiuoja _____ traukinys?

Pas ką atėjo _____ vaikai?

Kokią dainą padainuos _____ mergaitė?

Kieno _____ lėlės?

Kiek kainuoja _____ knyga?

Ar tau patinka _____ megztinis?

Kieno _____ daiktai?

Iš kur atvažiavo _____ mergaitės?

šitas

šita

šitie

šitos

RITĖ BITĖ BE RAGŲ

Ritė bitė be ragų,

Kiškis piškis be ausų,

Aus maus bus medaus,

Storą ropę laukan raus.

Suraskite lentelėje 6 paslėptus žodžius. Pažymėkite juos.

L	A	I	K	R	O	D	I	S	B	Ž
B	C	F	O	H	Š	B	C	F	H	I
Š	Ž	E	M	Ė	L	A	P	I	S	Ū
B	K	U	P	R	I	N	Ė	C	F	R
H	Š	B	A	C	F	H	S	B	C	O
F	H	Š	S	K	Ė	T	I	S	B	N
C	F	H	A	Š	B	C	F	H	F	A
Š	B	C	S	F	H	Š	B	C	F	I

MŪSŲ KŪRYBA

MAŽŲ ŽMOGELIUKŲ NORAS

Vieną gražų pavasario rytąėjau pasigrožėti atbundančia pavasario gamta. Siauras, ilgas takelis vingiavo pro egllyną. Saulė ridinėjosi tiesiog žeme, buvo šilta ir gražu.

Staiga, praskleidusi eglutės šakelę, išvydau keistą, mažą, žerintį namelį, o aplink jį lakstė daug mažų žmogeliukų. Jie visi ką nors darė. Vieni tvarkė gamtą, kiti grožėjosi ja, tretį dirbo sunkesnius ar lengvesnius darbus. Jie buvo maždaug 10 cm ūgio. Sunku buvo gerai juos įžiūrėti, bet aš atidžiai juos stebėjau ir grožėjausi jų nameliu.

Praėjus kiek laiko, mane pastebėjo vienas iš šių nykštukų ir ėmė šaukti kitiems savo draugams:

— Slėpkitės, prie mūsų artinasi milžinas!

Bet juk tai buvau aš! Stovėjau ir žiūrėjau, nežinodama, ką daryti.

Atsargiai prisėlinau prie to namelio ir tariau:

— Nebijokite! Aš nieko blogo jums nedarysiu, paprasčiausiai jus pastebėjau ir ėmiau gėrėtis jumis ir jūsų nameliu.

Nykštukai vienas po kito ėmė nedrąsiai sėlinti prie manęs. Jų susirinko gal kokie penki šimtai. Visi buvo vienodai gražūs ir šiek tiek juokingi. Tik vienas buvo pats seniausias ir drąsiausias. Jis žengė pirmyn ir tarė:

— Čia aš gyvenu jau 158 metus. Aš pats vyriausias, protingiausias ir didžiausias. Ko tu čia atėjai?

Nežinodama, ką sakyti, tylėjau ir žiūrėjau.

Tada vyriausiasis pasakė:

— Jeigu tu mums padėsi, mes tave paleisime, o jei ne, užkutensime tave negyvai ir liksi pas mus visą gyvenimą.

Tada aš paklausiau, ką reikės padaryti. Jis pasakė:

— Tu turėsi išlaisvinti draugus, kuriuos paėmė į nelaisvę ragana. Ji juos kankina, liepia dirbti sunkius darbus. Ši ragana gyvena už devynių jūrų, už devynių marių, už devynių upių. Tai atlikti bus sunku, bet jei nori likti gyva, išpildyk mūsų norą.

Aš nieko nebijojau ir leidausi į kelionę. Ėjau tris naktis, tris dienas, kol priėjau didelę ir aukštą pilį. Ji buvo apleista ir atrodė siaubingai. Bet aš nepabūgau, pabeldžiau į duris ir jos prasivėrė. Ėjau giliu ir tamsiu tuneliu, kol priėjau dar vienas duris. Jas pravėriau ir pamačiau sėdinčią raganą. Ji paklausė:

— Ko tu čia atėjai?

— Išlaisvink ir atiduok nykštukus, kuriuos paėmei į nelaisvę, – tariau tvirtu ir griežtu balsu.

Ragana vėl paklausė:

— Kas tave čia atsiuntė?

— Aš pati čia atėjau, kad juos pameščiau namo ir gražinčiau kitiems nykštukams.

Ragana užsispyrė:

— Ne, tu jų negausi, jie man reikalingi dirbti darbus.

— Bet kuo tokie silpni ir maži gali tau padėti? – paklausiau.

— Jie valo dulkes, išplauna puodą ir renka man įvairias miško gėrybes.

Aš labai nustebau, kad tokie silpni gali dirbti tokius darbus. Tada aš atsistočiau prie lango ir ėmiau verkti. Verkiau valandų valandas be pertraukos.

Po kelių valandų ragana priėjo prie manęs ir tarė:

— Neverk, man tavęs labai gaila!

Ragana nusivedė mane į rūšį, kur laikė nykštukus, ir pasakė:

— Būk gera, prisimink mane, nes aš noriu, kad kas nors bent kartą mane prisimintų.

— Gerai, aš tavęs nepamiršiu, nes tu padarei tikrai gerą darbą.

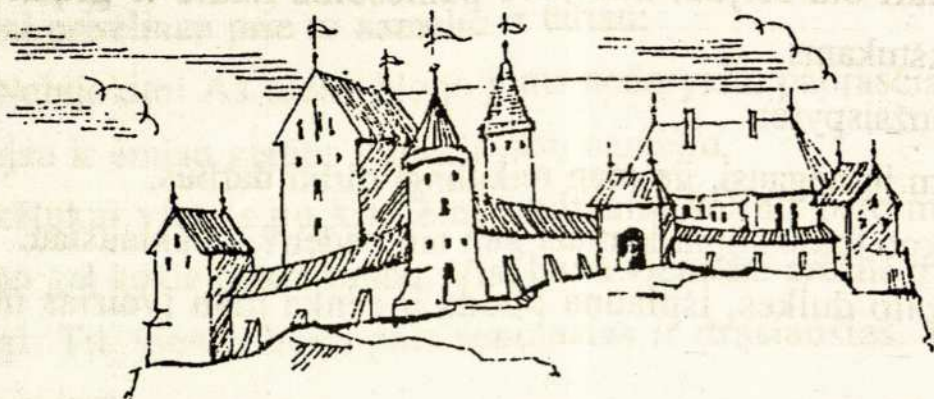
Tuomet ragana atidavė man net du šimtus nykštukų, ir mes visi iškeliavome. Aš juos nešiau savo prijuostėje, kišenėse ir rankose, kiti ėjo pėstute.

Po trijų dienų ir trijų naktų mes grįžome pas kitus nykštukus. Kai jie išvydo vieni kitus, ėmė džiaugtis, linksmintis, dainuoti ir šokti. Mane net pamiršo. „Vadinasi, čia aš jau nebereikalinga“, – pagalvojau mintyse ir grįžau namo.

Staiga vėl pasirodė saulės spinduliai, pragydo paukščiai. Tai buvo rytas. Rytas, išaušęs po nakties, kurios sapne išvydau keistą ir įdomų nykštukų pasaulį. Tai buvo tiktai sapnas!

Jurga ir Dvilė Liutkutės

13 ir 10 m., Kuršėnai, Šiaulių raj.

VYTAUTO DIDŽIOJO KARŪNOS PAGROBIMAS

Vieną tylų vakarą Vytautas Didysis ėjo lovos kryptin, kai kažkas prijojo dvaro sieną.

— Kas ten? – paklausė sargybinis.

— Svarbią žinią nešu Vytautui Didžiajam, – atsakė pasiuntinys.

— Atverkite vartus! – suriko sargybinis ir pasiuntinys buvo įleistas.

Viduje jis rado žmones, skubančius susipakuoti nakčiai ir eiti namo.

Jis nujojo savo baltu žirgu tiesiai į dvaro centrą kur sutiko kitą sargą.

— Kodėl tu nori eiti į vidų? Leidžiama įeiti tik karaliui, jo tarnams ir ypatingiems, atrinktiems žmonėms praeiti šias duris, – suriko piktai sargybinis.

— Nešu svarbią žinią karaliui ir turiu jam perduoti į rankas, – atsakė pasiuntinys.

— Kas siunčia šią žinią? – paklausė sargybinis.

— Tiesiai iš popiežiaus rankų!!!

— Eik kartu su tarnu, jis tave tiesiai pas Vytautą Didįjį nuves.

— Ačiū, – atsakė pasiuntinys.

Vienas tarnas pririšo jo žirgą, o kitas tarnas pasiuntinį nuvedė per

ilgus koridorius iki pat Vytauto miegomojo. Kai tarnas pasibeldė į duris, Vytautas supykęs, kad jo miegą sutrukdė, suriko:

—Ko mane žadini!!! Nieko nėra tiek ypatingo, kad reiktų mano saldų miegą sutrukdyti!!!

— Bet, Kunigaikšti!

— Užsičiaupk! Jeigu dar rytoj nori savo darbą turėti!!!

Tarnas tada nuvedė pasiuntinį į savo kambarį ir tarė:

— Tau nėra leidžiama nakvoti pilyje, tai reikės kieme miegoti. Aš galėčiau tavo laišką palaikyti čia, kad niekas jo nepavogtų.

— Man buvo įsakyta, kad aš jo nepaleisčiau tol, kol bus Vytauto rankose!!!

— Tai sudiev!!

Tarnas parodė kaip išeiti, ir pasiuntinys išėjo.

Tą naktį pasiuntinys miegojo ant dumblinio kelio ir miegodamas laišką laikė tvirtai savo rankose.

Vidurnaktį pasirodė kelyje trys plėšikai. Jie buvo įsibrovę į dvarą per tunelį, kurį jie buvo iškasę per dešimtį metų. Jis vedė tiesiai nuo jų namų, po pilies išorine siena, ir atsirado krautuvės rūsyje.

Plėšikai pamatė labai gražiai apsirengusį vyrą miegantį dumble ir pagalvojo, kad jis gali turėti daug pinigų. Atsargiai apvertė jį ir atrado tą laišką. Bėda buvo, kad pasiuntinys buvo laišką labai stipriai apsupęs ranka. Matant ant laiško popiežiaus antspaudą, plėšikai žinojo, kad laiškas buvo labai ypatingas. Pirmiausiai jie stengėsi laišką ištraukti paprastai, bet negalėjo laiško net pajudinti. Tada pradėjo vieną po kito pirštą atitraukti. Staiga pasiuntinys pakrutėjo!!! Sustingo visi plėšikai.

Greitai visi pirštai vėl užsilenkė apglėbdami laišką.

Ir vėl turėjo plėšikai pradėti iš naujo. Šį kartą daug lengviau buvo. Kairė ranka greit atkrito. Jau plėšikai buvo pusiau baigę ištraukti laišką iš dešinės rankos, kai vėl pasiuntinys atsiduso. Bet šį kartą jis nepajudėjo. Plėšikai pagaliau išlaisvino laišką. Jame buvo parašyta:

Mielas Vytautai Didysis,

Man labai malonu pranešti, kad jums bus vežama karūna. Jinai iškeliaus iš Vatikano rugpiūčio 1 d., 1430. Vainikavimas turėtų įvykti rugsėjo 8 d., 1430. Sveikiname su laimėjimais, laukiame jūsų karūnavimo.

Sveikinu,

Popiežius Martynas Penktasis

Perskaite laišką, jie labai nustebo. Jeigu jie galėtų pagrobti šią karūną arba parduoti šią žinią, jie galėtų užsidirbti daug pinigų.

Jie sugrąžino laišką, kad niekas nežinotų jog buvo perskaitytas. Greit nubėgo dėtis su Lenkija.

Atsibudęs, pasiuntinys grįžo į pilį. Ten jis pagaliau sutiko Vytautą ir jam atidavė laišką. Vytautas apsidžiaugęs, įsakė tarnams ruošti puotą. Visiems buvo įdomu kodėl, nes tas laiškas turėjo būti paslaptinas, kad niekas nežinotų kur ir kaip karūną vežama.

Po puotos pasiuntinys grįžo į Vatikaną ir pasakė popiežiui, kad jis perdavė laišką Vytautui ir, kad viskas pavyko.

Kai atėjo laikas karūną išsiųsti, iškeliaavo pasiuntiniai kaip tik ta kryptimi, kurioje laukė Lenkijos kariuomenė, nes lenkai nupirko iš plėšikų informaciją už \$1,000 auksinių.

Lenkai sugavo pasiuntinius prie sienos, ir karūna niekada nepasiekė Lietuvos. Vytautas Didysis labai supyko. Jis negalėjo suprasti, kaip paslaptis buvo išduota. Kai paklausė tarno, tarnas tarė:

— Pirmą vakarą, kai pasiuntinys atvyko, tu jį pavarei. Jis turėjo miegoti dumble, nes jau svečių kambariai buvo pilni. Aš spėju, kad tada plėšikai atrado laišką, perskaitė ir sugrąžino pasiuntiniui.

Kunigaikštis Vytautas Didysis niekada nebesulaukė karūnos.

Vytas Bradūnas

Karaliaus Mindaugo lit. mokykla Baltimorėje

* * * * *

ĮSPŪDINGA DIENA

Vieną vasaros dieną Vytukas, 12 metų berniukas, buvo Lietuvoje ir lankėsi Trakuose. Vytukas vaikštinėjo aplink pilį.

Jam patiko ten vaikštinėti ir žiūrėti kur jo didvyris, Vytautas Didysis, augo ir gyveno. Jis nuėjo toliau nuo savo grupės, įlindo į mažą kambarį ir pajuto, kad ten buvo labai šalta.

Vytukas pamatė kambaryje stovint berniuką kuris pasakė jam „Labas“. Berniukas tik pasižiūrėjo į jį. Vytukas vėl sako: „Man čia patinka. Kaip įdomu būtų čia gyventi“. Berniukas dar vis tyli. Tada Vytukas paklausė jo: „Koks tavo vardas?“ Berniukas atsakė: „Vytautas“. Vytukas nustebo ir sakė: „Mano vardas taip pat Vytautas“. Berniukas Vytautas

klausė: „Kodėl tau čia būtų įdomu su manim gyventi?" Vytukas pagalvojo kad tai keistas klausimas. „Kaip čia suprasti? Tu čia negali gyventi. Čia yra Trakai, Vytauto Didžiojo namai. Mes su ekskursija mokomės apie Lietuvos istoriją ir aplankome istorines vietas." Berniukas klausė: „Kas tas Vytautas Didysis? Čia aš gyvenu." Vytukas pagalvojo ir paklausė berniuko: „Kokia šiandienos data?" Vytautas atsakė: „Šiandien yra birželio 26, 1362-ji metai." Vytukas labai nustebo! „Kas tu esi? Kaip gali būti 1362? Yra 2001 metai!!?" Abu berniukai staigiai atsisėdo ir pradėjo pasakoti apie save ir suprato, kad kaip nors jų gyvenimo laikotarpiai susikryžiuo ir dabar du berniukai iš skirtingų amžių kalbasi! Vytautas daug klausinėjo apie Lietuvos istoriją. Vytukas pasakojo jam, kad kai jis užaugs, jis bus Lietuvos kunigaikštis, bus labai galingas ir bus žymiausias valdovas visoje Europoje. Jam pasakė, kad jis bus žinomas kaip „Vytautas Didysis". Papasakojo kaip jis daug padarys Lietuvos valstybinei ir kariuomenės gerovei. Vytukas pasididžiavo ir paaiškino, kad jis pakrikštytas Vytauto vardu – Jo vardu!

Po kiek laiko Vytukas išgirdo, kad mama jį ieško ir šaukia jo vardą. Vytukas atsisuko ir atsakė mamai, kad jis ateina. Vytukas atsisuko į Vytautą atsisveikinti, bet Vytautas buvo dingęs! Vytukas nubėgo pas mamą ir mėgino papasakoti kas tik atsitiko, bet mama pasakė, kad gal jis užmigo ir sapnavo. Bet Vytukas žinojo, kad tai buvo teisybė ir džiaugėsi, kad turėjo garbingą progą susitikti su Vytautu Didžiu!

Vytukas Kasputis

„Žiburio" lit. mokykla Detroitė

PASITIKĖJIMAS

Viename mieste, Kaune, gyveno mergaitė, vardu Indrė. Ji buvo labai graži ir kukli. Ji lankė 4-ąją klasę Jono Petružio mokykloje. Jai sekėsi neblogai, visi ją mėgo, bet kiekvieną dieną kažkas jai vis blogą nuotaiką sudarydavo. Tai keli trečiokai ir viena ketvirtokė, Diana, kartą pasikvietė ją eiti į parką. Pagalvojo ji kiek, bet nieko neatsakė, nes ji nelabai jais pasitikėjo. Bet kai Indrė pamatė savo naujų draugų nuliūdusius veidus, ji sutiko.

Parke jie užsižaidė smagiai, burbulus pūtė, piešė ir žaidė futbolą. Atėjo vakaras, septinta valanda, jau laikas namo. Bet einant namo vis temo ir temo, o dar kelios mylios iki namų. Vistiek jie ėjo. Tik staiga girdi – kažkas kaukia, rėkia ir kūkuoja.

Visi išsigando ir pradėjo bėgti. Tik staiga išgirdo, kad kažkas juos pradėjo sekti. Dar greičiau ėmė bėgti. Jie nepasižiūrėjo kas juos sekė, nes per daug bijojo, kad juos pagaus. Bėgant Diana sušuko:

— Greičiau bėgam į kitą pusę, gal mūsų nepagaus.

Taip ir padarė: nubėgo į kitą pusę ir sugalvojo įlipti į medį. Pagalvojo kad jau tamsu ir jų nepamatys. Taip ir padarė – labai greitai įlipo į medį ir žiūri.

Iš pradžių nieko nebematė, bet paskui kažkas juoda lyg tai

pasirodė. Paskui gi žiūri – meška! Kaip jie išsigando! Indrė vos neiškrito iš medžio, norėdama pažiūrėti į mešką. Pasėdėjo jie kiek laiko, meška jau seniai nudūmė, bet jie dar bijojo.

Išaušo rytas. Mokiniai buvo labai išalkę ir pavargę. Nežinojo, ar turės užtektinai jėgų pareiti namo. Bet staiga vienas trečiokas prisiminė, kad jam liko maisto iš mokyklos, nes nespėjo suvalgyti kai skambutis suskambėjo. Išsitraukęs iš kuprinės, jis pasidalino su visais, ir jie atgavo jėgas. Tada sumanė grįžti namo. Nulipo nuo medžio ir pradėjo eiti. Eina eina ir žiūri – upelis. Jau skaisti saulė prašvito, ir vaikai džiaugias, kad didelę kelionę padarė.

Indrė ir jos draugai pagaliau grįžo namo. Tėvai buvo labai susirūpinę, bet laimingi pamatę vaikus.

Kitą rytą visi susitiko mokykloje. Ir pradėjo pasakoti, kas atsitiko. Vaikai net akis išpūtę klausėsi. Išgirdę tą istoriją, mokytojai pasiūlė jiems eiti į mokyklos auditoriją ir papasakoti visai mokyklai kas atsitiko. Jie labai apsidžiaugė pasiūlymu ir sutiko.

Kitą dieną trečiokai, Indrė ir Diana atsistojo ant scenos ir pradėjo kalbėti per mikrofoną. Vaikai ir mokytojai buvo labai nustebę tuo įvykiu ir drąsumu. Kiti net savo šeimas pasikvietė pasiklausyti. Pabaigoje pasakojimo Indrė pradėjo šnekėti:

— Tas įvykis visai nebūtų atsitikęs, jeigu aš nebūčiau pasitikėjusi savo labai gerais draugais ir jeigu nebūtume pagelbėję vienas kitam. Tai ką aš noriu pasakyti yra, kad reikia būti atviram ir geram, kad žmonės tavimi pasitikėtų.

Vesta Dvareckaitė

„Aušros“ lit. mokykla, Clevelande

AR ŽINAI?

GULBĖ

Ji gali sverti 12 kg, o ištiesti jos sparnai siekia net 2,5 metro. Savo ilgą kaklą ji panardina į negilius vandenį ir peša įvairius vandens augalus,

kuriais maitinasi. Nuo upės ar ežero dugno gulbės rankioja ir smulkius gyvius, daugiausia vandens moliuskus.

Europoje ir Azijoje gyvena kelios sniego baltumo gulbių rūšys, besiskiriančios tik dydžiu, snapo spalva ir forma.

Dainuojančios gulbės snapas geltonas su juodu apvadu. Ji – tolimosios Šiaurės paukštis, mūsų kraštuose – tik praskrendantis svečias.

Didžioji gulbė turi raudoną snapą su didele juoda kuprele prie galvos. Jos gyvena mūsų krašte. Dažnai gulbės auginamos kaip vandenviečių ar parkų puošmena; prisiminkime grafo Tiškevičiaus parką Palangoje kur plauko išdidžios sniego baltumo gulbės.

Gulbes žmonės nuo seno augino Rytuose ir Europoje, ir ne tik dėl grožio, bet ir dėl mėsos. Anglijoje šie paukščiai buvo prijaukinti dar prieš 1186 metus. Įstatymas draudė laikyti gulbes be karaliaus sutikimo. Savininkai augintinėms ant snapų išrėždavo savo ženklą. Karaliaujant Elžbietai I buvo užregistruota apie 900 gulbių ženklų. Kiekvieną pavasarį, atsiradus naujų jaunų gulbių, buvo rengiamos karališkųjų gulbių ženklinimo

iškilmės.

Šiais laikais gulbės žieduojamos, kad būtų aišku, kur gyveno, kur žiemojo.

Pas mus didžioji gulbė žiemoja netoli kranto, neužšalusiuose vandenyse. Dar prieš kelis dešimtmečius Lietuvos gulbės skrisdavo žiemoti į Vokietiją, Daniją, Olandiją, tačiau dabar vis dažniau jos lieka namuose. Ar tik ne todėl, kad čia yra mylimos ir globojamos. **Jei nori pašerti gulbę, žinok, kad jai negalima duoti sausų plutų ar kitų kietų dalykų, taip pat sūraus. Šie paukščiai prisitaike būti minkštą maistą ir kietu gali užspringti ir žūti.** Tačiau gausiai šeriami jie išlempa ir visai nebenori ieškotis maisto patys. Iš laukinių gulbės pamažu tampa prijaukintomis. Todėl šerti gulbes vasarą – negerai, tegul paukščiai nepraranda gamtos duoto sugebėjimo susirasti maisto patys.

Gulbių lizdai slepiasi tankiuose pakrančių krūmynuose arba tiesiai ant žemės, po išvartomis ar kelmais. Lizdas – tai didelė krūva nendrių ar šakų, plonai užklotų pūkais. Patelės čia padeda 4-6 didelius pilkšvai baltus kiaušinius ir juos peri. Jaunikliai išsiriti po 5 ar 6 savaitių ir būna murzinos rudos spalvos. Tokį tamsų apdarą jie nešioja ilgai – tol, kol netampa suaugusiųjų dydžio. Senieji paukščiai gina savo mažylius – patinas išdidžiai vaikšto ratais aplink lizdą ir iš tolo veja visus prisiartinusius. Savo stipriais sparnais gulbinas gali ir sužeisti, o puola net ir žmogų. Kartais tėveliai ir mamos gulbės plukdo savo mažuosius ant nugaros tarp sparnų. Galutinai gulbiukai subręsta į trečius - ketvirtus gyvenimo metus.

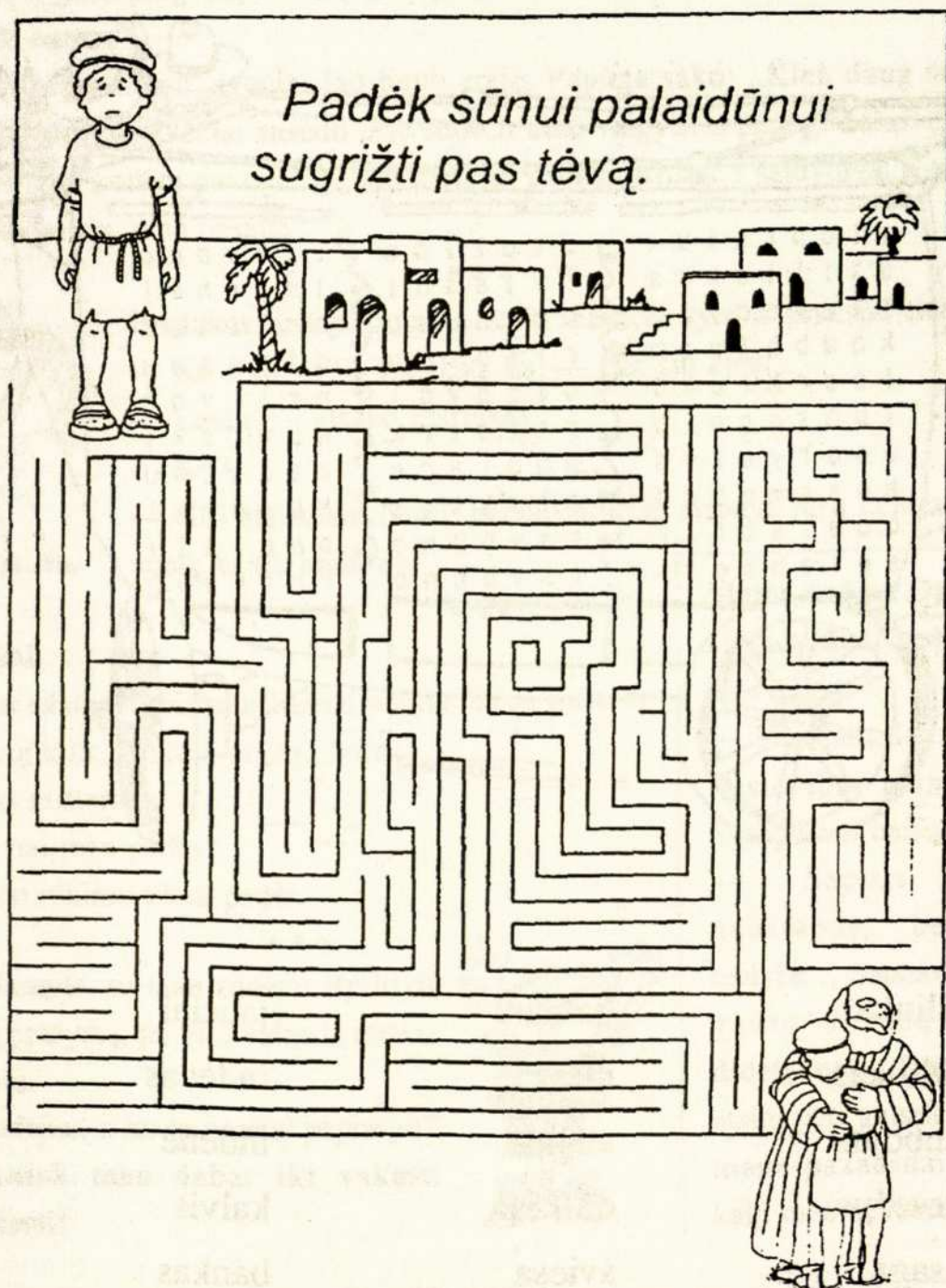
Pietų Amerikoje gyvena **juodakaklė**, o Australijoje – **juodoji gulbė**.

Sakoma, jog gulbės – ištikimybės simbolis, nes porą sau renkasi visam gyvenimui. Egzistuoja mitas, kad žuvus vienam poros paukščiui, kitas pakyla į aukštybes, suglaudžia sparnus ir krenta žemėn. Deja, tai ne visai taip, tačiau jie taurūs paukščiai tikrai yra ištikimi vienas kitam.

GALVOSŪKIAI

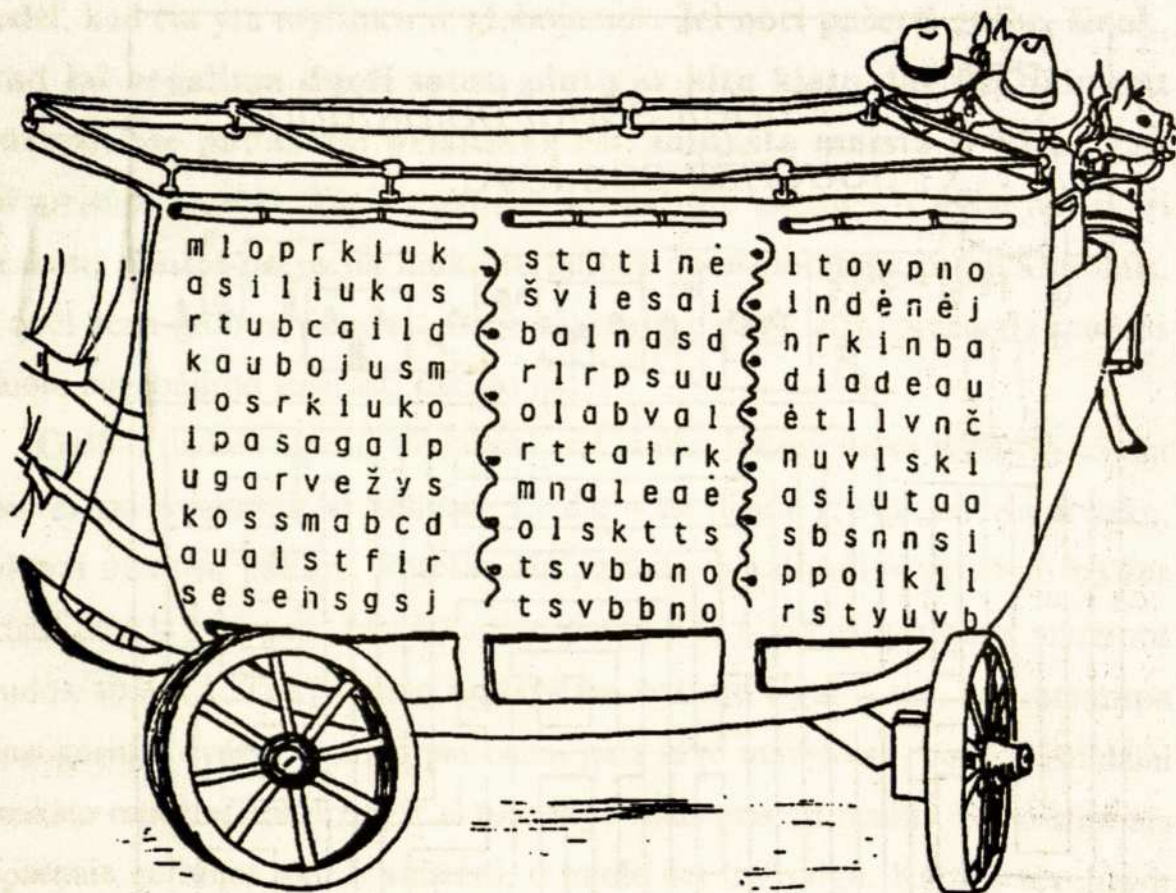
„Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu:

TĖVE, NUSIDĖJAU DANGUI IR TAU.”

AMERIKOS VAKARUOSE

Surask žodžius vežime.

asiliukas

arkliukas

kaubojus

garvežys

pasaga

balnas

ratas

statinė

dulkės

šviesa

jaučiai

indėnas

indėnė

kalvis

bankas

JUOKŲ MAIŠELIS

Lipa papūga pas karalių. Karalius sako papūgai: „Skrisk gražių žodžių pasimokyti“. Papūga skrenda ir girdi moterį sakant: „Vagis! Vagis mano kotletą pavogė!“ Papūga įsidėmėjo ir skrenda toliau. Mato šlavėją, kuris šluoja šiukšles ir sako: „Kiek daug šiukšlių prisirinko“. Papūga įsidėmėjo ir skrenda toliau. Nuskrido į šiaurę ir girdi pingviną sakantį: „Aš pingvinas, man nešalta“. Papūga įsidėmėjo ir skrenda namo.

Kai grįžo namo, svečiai jau buvo atėję. Papūga sako: „Kiek daug šiukšlių prisirinko“. Visi svečiai susėdo prie stalo ir ėmė valgyti, o papūga sako: „Vagis! Vagis mano kotletą pavogė!“ Tada karalius papūgą uždarė į šaldytuvą, o ta sako: „Aš pingvinas, man nešalta“.

...

Petriukas sustoja prie ant suolo sėdinčio vyro ir smalsiai žiūri.

— Ko spoksai? – supyksta šis. — Eik kur ejęs!

— Laukiu, – atsako Petriukas

— Ko?

— Kol atsistosit. Noriu pamatyti, kaip atrodys jūsų kelnės... Juk suolą ką tik nudažė!

...

Vaistai

Vaikas užsigavo pirštą ir baisiai verkia. Dėdė pataria:

— Tuoį kišk, vaikuti, pirštą į burną.

Vaikas nustemba:

— Ar tai man padės?

— Nuo rėkimo tikrai padės.

...

— Mamyte, tu man žadėjai išpildyti vieną prašymą, jei visą valandą ramiai sėdėsiu.

— Žadėjau, o ko tu norėjai paprašyti?

— Leisk man dabar iki vakaro parėkauti!

Mama žadina Dalytę, o ši pabudusi tučtuojau apsiverkia.

— Kas tau, dukryte? – nustemba mama. —

Susapnavai baisų sapną?

— Sapnas buvo nuostabus, bet va, realybė... Sapnavau, kad gavau dovanų didelį didelį tortą. Tik spėjau atsignybtį gabalėlį, ir tu mane pažadinai... Tai kaip man neverkti?!

LINKSMŲ VASAROS ATOSTOGŲ

Susitikime rugsėjo mėnesį

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

E. Žiobrienei

už 10 dol. auką

A. Bielskus

už 5 dol. auką

Rūta Language tutoring

už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410